

Autopoética

Ricardo Martínez-Conde

Formas de citación recomendadas

1 | Por referencia a esta publicación electrónica*

MARTÍNEZ-CONDE, RICARDO (2011 [1993]). “Autopoética”. *Boletín Galego de Literatura*: 10, 139-140. Reedición en *poesiagalega.org*. *Arquivo de poéticas contemporáneas na cultura*.
<<http://www.poesiagalega.org/arquivo/ficha/f/346>>.

2 | Por referencia á publicación orixinal

MARTÍNEZ-CONDE, RICARDO (1993). “Autopoética”. *Boletín Galego de Literatura*: 10, 139-140.

* Edición dispoñíbel desde o 10 de febreiro de 2011 a partir dalgunha das tres vías seguintes: 1) arquivo facilitado polo autor/a ou editor/a, 2) documento existente en repositorios institucionais de acceso público, 3) copia dixitalizada polo equipo de *poesiagalega.org* coas autorizacións pertinentes cando así o demanda a lexislación sobre dereitos de autor. En relación coa primeira alternativa, podería haber diferenzas, xurdidas xa durante o proceso de edición orixinal, entre este texto en pdf e o realmente publicado no seu día. O GAAP e o equipo do proxecto agradecen a colaboración de autores e editores.

Autopoética

Toda definición é, por principio, parcial. Mais aínda a autodefinición.

Tendo en conta esta premisa, quixera dicir que para min a poesía segue a ser unha desveladora de misterios. A súa práctica ben poidera semellarse a ese labor preciso, minucioso, de limpar os currunchos nunha superficie aparentemente limpa. Aparentemente.

A superficie sería o ser (ou non ser) do home: esa forma de soidade que chamamos home e que, desacougado dende sempre por preguntas sen resposta, anda durante a súa vida en procura dunha solución (ou, cando menos, unha explicación) ó misterio incomprendible do seu final. Para obter iso, por si mesmo e por suxerencia dos poetas, tende á claridade, a obter definitivamente esa nobre liberdade de saber quen é el mesmo.

O poeta entón, sería o grande inquiridor, o que fai a invitación á liberdade de ser. Unha proposición que comeza dende logo en si mesma. Agora ben: ¿que facer?; ¿como facelo? Unha forma proximada sería, como suxiriu no seu día Juan de Valdés, empregar, á hora de escribir, «un estilo natural, sen afectación ningunha, soamente tendo coidado de usar vocábulos que signifiquen ben o que se quere dicir, e dicilo o máis simplemente posible».

Así me gustaría saber facelo a fin de obter, para min e para ti, lector, resposta a algunhas fondas dúbidas.

(*) Naceu en Aldariz (O Salnés) no 1951. Doutorouse en Filosofía e Letras pola Universidade Complutense de Madrid, especializouse como investigador nas relacións Historia-Literatura con dedicación preferente á obra de Quevedo.

Obtivo o Premio Benasque de Poesía en 1989. Publicou polo de agora dous poemarios en galego *Lento evaece o tempo* (1990) e *Orballonas camelias* (1993) e un en castelán *Los argumentos de la tarde* (1991). Exerce a crítica literaria e é colaborador de prensa dende o ano 1972.

Recentemente conseguiu Diploma de Honor como finalista no Concurso Internacional de Relatos Breves «Jorge Luis Borges» celebrado en California.

Choiva.
Grave certeza acerca
de todo.

+ + +

Paxariños
loitando por un anaco
de ponla.

+ + +

Esa capeliña
leva anos agardando
humildemente.

Zoa o vento:
o mar non atopa acougo
para se durmir.

+ + +

O río
está esperando as follas
do Outono.

+ + +

A noite desfía
o labor que teceu
o día novo.